

линиитѣ на ума, на сърдцето, на волята, на душата и на духа въ човѣка. Човѣкъ не може да се ползува отъ тѣзи мисли. Тѣ могатъ да го направятъ инвалидъ. За да не стане инвалидъ, той трѣбва да ги избѣгва.

Често на съвременнитѣ хора се казва, че при всѣко ядене трѣбва да благодарятъ. Това не значи, че тѣ никога не сж благодарили, но трѣбва да бждатъ будни, да съзнаватъ, че животътъ имъ се подържа изключително отъ благата, които Богъ имъ дава. Въ съзнанието имъ всѣки моментъ трѣбва да се влага нѣщо ново, за да има растене. Къмъ понятията имъ за Бога всѣки день трѣбва да се прибавя нѣщо ново, за да могатъ да се разширяватъ. Ако тѣзи процеси не ставатъ въ съзнанието, човѣкъ е осжденъ на застой. Застой сжществува само въ механическия животъ, а човѣкъ е поставенъ въ органическия животъ, дето нѣщата растатъ, цвѣтятъ, вързватъ плодъ и зрѣятъ. Какво ще кажете на приятеля си, ако ви донесе една красива круша, направена отъ глина, или нарисувана на хартия? Вие ще благодарите на приятеля си, ще се радвате на крушата, но не можете да я опитате. Тази круша може да се запази за дълго време. Вие можете да я дадете въ нѣкой музей като моделъ, който ще характеризира изкуството презъ дадена епоха, но въ нея нѣма растене. Тази круша никога нѣма да изгние, защото не е истинска — въ нея нѣма животъ. Истинска круша е онази, която, като стои на дър-